

Nedokončený príbeh

Nastúpil som do auta a vyrazil na cestu. Po chvíli som konečne vyšiel z rušného mesta a objala ma príroda vidieku. Stáda oviec na okolitých lúkach pripomínali oblaky, ktoré ovčiarske psy ako víchor hnali naspäť na farmu. V diaľke na kopčekoch si deti púšťali pestrofarebné šarkany, ktoré sa pyšne vznášali na jasnomodrej oblohe. Kúsok ďalej sa nepozorným deťom jeden zo šarkanov zamotal vo vysokom topoli, a teraz sa krvopotne snažili naň vyliezť a úbohého šarkana vyslobodiť.

„Ten bezstarostný detský život,“ vzdychol som a radšej som obrátil svoj zrak znovu na cestu, ale moja pozornosť za volantom mi bola v týchto končinách prakticky zbytočná. Jediné auto široko ďaleko bola moja rachotina.

Znovu som sa vhlbil do svojich myšlienok. Aj ja si ešte pamätám tieto kopce. Lepšie povedané, svojho mladšieho brata Tadeáša, s ktorým sme tu prežili celé naše detstvo. Cítim sa zvláštne vrátiť sa na staré kolená na toto miesto. Akoby mi celý život bežal pred očami.

Z myšlienok ma vytrhla tabuľa s názvom dediny. Išiel som prirýchlo, aby som ju prečítal, ale ako by som mohol zabudnúť na Dolný Jahodník? Vryl sa mi do pamäti, ako sa ostatným ľuďom do hlavy vtlačí abeceda.

„Teraz si len spomenúť, kde stojí náš dom,“ zamyslel som sa, „tuším to bola druhá odbočka sprava a bude to šiesty dom zľava. Správne?“ Správne. Presne ako GPS, ktoré mi raz daroval môj syn a ktoré som mu o rok daroval naspäť.

Vystúpil som z môjho korábu, ktorý sa mi ledva podarilo vtlačiť na prednú záhradku. Pred rokmi tu boli záhony tulipánov, ale po tom, ako som pochoval mamu a otca, záhradka pred domom nasledujúcu jar zostala prázdna. Vyšiel som po schodíkoch ku dverám a začal sa prehrabávať vo vreckách. Po veľkom pátraní som z nich konečne vylovil starý kľúč. Vsunul som ho do zámku, ozvalo sa cvaknutie a vošiel som do domu.

Prvé, čo ma v predsieni privítalo, bol môj odraz. Otec nenávidel zrkadlá. Vravieval, že mu každý deň pripomínajú, že ho staroba doháňa. Tatove námietky ale nezabránili mame kúpiť dvojmetrové zrkadlo a zavesiť ho oproti vchodovým dverám. Vždy som sa otcovým rečiam o zrkadlách smial, ale teraz vidím, čo tým myslel. V zrkadle som nevidel toho šťastného, usmievajúceho sa chlapca, ale starého, neustále nespokojného dedka pokrytého vráskami.

So vzdychom som vošiel do obývačky a závan nostalgie ma skoro zrazil z nôh. Keď sme s Tadeášom neboli vonku, koberec sa stal našim kráľovstvom. Roztáhané hračky rodičom vždy zavadzali, ale nám to bolo jedno. Teda, pokiaľ nás nevytáhali za uši. Naše najobľúbenejšie boli stavebnice. Stavali sme nedobytné pevnosti a veže vysoké až po strop. „Ako by to bolo včera,“ zamrmral som si jednu z otcových obľúbených fráz, ktoré ma ako dieťa vždy pobavili.

Ďalej som sa vybral po strmých schodoch na prvé poschodie. Zadychčaný som vliezol do mojej a Tadeášovej izby, kde som si unavený z privalu minulosti a zákerných schodov sadol na Tadeášovu posteľ. Tu, v našej izbe, som môjmu o päť rokov mladšiemu bratovi pred spaním vždy čítaval príbehy. Mali sme všemožné rozprávkové knižky, buď z dedinskej knižnice, alebo dokonca aj z mestského kníhkupectva. Boli sme nimi zavalení, ale Tadeáš mal jeden večer pre mňa zaujímavú prosbu: „Eduard, porozprávaj by si aspoň raz svoj vlastný príbeh?“

„Môj vlastný? A nechceš pokračovať v knižke, ktorú sme včera začali?“

„Nie. Už od prvého slova ma začala nudiť. Chcem počuť niečo od teba. Niečo pre mňa.“

„Hm. No dobre. Čo vravíš na príbeh o vydre a myške?“ navrhol som, ale odpovede som sa nedočkal, lebo Tadeáš už preskočil do načúvacieho módu, pripravený hltat' každé moje slovo.

Na chvíľu som sa zamyslel a začal môj prvý príbeh: „Boli raz dvaja kamaráti, hnedobiela vydra a šedá myška. Nikto v zvieracom kráľovstve nevedel, ako sa skamarátili, ale všetci vedeli, že to sú priatelia na život a na smrť. Myška bola rodený dobrodruh, preto ťahala vydru po všetkých možných miestach, ktoré jej napadli. Ich huncútstvom sa nikto nevyrovnal. Jeden deň sa rozhodli, že ukradnú starému býkovi pár jablk z jeho mohutného sadu.“

„Vydry a myši jedia jablká?“ prerušil ma Tadeáš.

„Myslím, že keby ich ochutnali, mali by bruchá plné jablk od rána do večera. Presne takto dopadli naši hrdinovia. Nakradli toľko jablk, že niektoré si priniesli domov v žalúdkoch, a večer spokojne zaspali.“

„To už je koniec? Nechceš pokračovať?“ poprosil.

„Na dnes stačí. Veď zajtra večer budú dobrodružstvá vydry a myšky pokračovať,“ prisľúbil som mu a obaja sme zaliezli pod periny.

Na mojej starej tvári sa rozžiaril úsmev. Spomienky ma vtiahli do sveta príbehov, tak ako som ja do nich vtiahol Tadeáša. Uhádli by ste, čo sme nasledujúci deň robili? Kradli sme jablká. Trochu dobrodružstva predsa nezaškodí. Našťastie nás nikto nechytí. Tadeáš sa tam vkradol ako myška, zatiaľ čo som ho kryl, a dobrodružstvá dvoch zvieracích kamarátov ten večer pokračovali. Narozprával som tých príbehov nespočetne a pravidlom vždy bolo, aby sme ich nasledujúci deň zopakovali v realite. Fantázia sa stávala skutočnosťou. Stvárali sme tie najšialenejšie kúsky, od lezenia po strechách až po provokovanie býkov. Boli sme malí blázni.

Až po ten osudný deň. Predchádzajúci večer som bol unavený zo školy a príbeh som vynechal. Nahovoril som mu, že sa blíži koniec myškiných a vydrích dobrodružstiev a potrebujem ešte jeden deň na vymyslenie záveru.

Pomaly som svoje staré telo zdvihol z postele a pobral sa naspäť k autu. Naštartoval som a vyrazil na miesto, ktoré síce navštíviť nechcem, ale musím. Príbeh som nikdy nedokončil. Tadeáš si ho dokončil sám. Utopil sa pri mlyne. Utopil sa ako malá myška, ktorou som ho spravil. Utopil sa pred mojimi očami a ja ako hlúpa vydra som sa veľmi bál skočiť do rozbúrenej vody a myšku zachrániť. Zastavil som auto a vystúpil. Mlyn tu už nestojí. Nahradil ho malý krížik s menom Tadeáš.